

3. tanulmány

Isten vagy a mammon?

Január 13. – szombat délután

A világ szeretete borzalmasan megkötözte a népet, holott az Úr megparancsolta, hogy fáradhatatlanul virrasszon és imádkozzon, hogy ha váratlanul érkezne, aludva ne találja őket. „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és az élet kérdése, nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Az Úr közölte velem, hogy Isten népe nagyon állítja magáról, hogy hisz a jelen igazságban, mégsem virraszt és várakozik. Egyre növekednek a gazdagságban, a Földön gyűjtenek kincseket. A világi kincsekben gazdagodnak, de nem az Isten szemében. Nem hiszik, hogy már csak rövid az idő; nem hiszik, hogy minden dolgok vége elközelgett, és Krisztus már az ajtóban áll. Bár állíthatják, hogy erős a hitük, de csak magukat ámítják, mert azt bizonyítják, hogy nem rendelkeznek mennyei hittel. A tetteik hitük minőségéről árulkodnak, és azt tanúsítják a körülöttük élőknek, hogy Krisztus nem jön el a mai nemzedék idején. Hitük szabja meg a cselekedeteiket. Arra készülődnek, hogy a világon maradjanak. Házat házhoz sorakoztatnak, szántóföldet szántóföldhöz ragasztanak; a világ polgárai lettek. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 158–159. o.

Az önző, pénz szerető ember azért él, hogy egyen, igyon és a világi örömeket élvezze. Nem törődik az örökkévalósággal. Akik viszont elfogadják és hiszik az igazságot, azok olyan szeretetben megnyilat-

kozó hittel rendelkeznek, amely megtisztítja a lelket az érzékiségtől. A világ nem ismeri őket, mivel az örökkévalóság dolgaival foglalkoznak. Hatalmas erő dolgozik a szívükben, hogy átalakítsa a jellemüket: mennyei, kényszerítő befolyás, amely a téstába tett kovászként fejt ki a hatását. Jézus üdvözítő szeretete az ember teljes lényét – testét, lelkét, gondolatvilágát – megváltoztatja. – *Istennel ma*, 181. o.

Sose feledjétek, hogy az erkölcsi természetet szüntelen örökésszel és imával kell erősíteni. Ameddig Jézusra tekintesz, biztonságban vagy; de amely percben áldozataidra és nehézségeidre gondolsz, ha sajnálni és kényeztetni kezded magadat, elveszíted a bizalmadat, és akkor már súlyos veszedelem fenyeget. – *Bizonyágtételek*, 4. kötet, 454. o.

Január 14., vasárnap – Krisztus, a Teremtő

Az anyagi világ Isten ellenőrzése alatt áll. A természet tiszteletben tartja a törvényeit. Minden a Teremtő akaratáról tesz bizonyosságot, és azt teljesíti. A felhőket, az esőt, a harmatot, a napfényt, a szelet, a viharokat mind-mind Isten felügyeli. A zsenge szál utat tör magának a földben, majd kifejlődik a búzagalász. Az Úr felhasználja engedelmes szolgálait, hogy véghezvigyék akaratát. A gyümölcs is a rügyből fejlődik ki, az általa rendelt időben, mivel nem ellenkezik akaratával, az általa meghatározott renddel. A felét sem értjük a természet csodáinak. – *Lift Him Up*, 66. o.

Figyeljünk többet Istenre, és öröködjünk saját gondolataink felett! Kétségtelen, hogy az utolsó napok gonoszságai között élünk. Járjunk Isten előtt szelíden és mélységes alázattal, mert csak az ilyenek nyerik el dicséretét!

Ó, mily keveset tud az ember Isten tökéletességéről, és mindenható erejével párosuló, mindenütt jelenvaló létezéséről! (...)

Az Úr parancsszavával teremt. Ő volt az első tervező. Isten nem emberre támaszkodik, hanem kegyelméből felkelti az ember figyelmét, és együttműködik vele egyre fejlődő és magasabb rendű terveiben. Az ember azonban magának tulajdonítja a dicsőséget, és sok ember-

társa különleges zseninek tartja. Figyelme nem emelkedik felül az embereken. Megfeledkezik a kiindulóponttól...

„Nézzétek! Az egeknek egei sem tudnak befogadni téged!” Senki ne próbálja gúzsba kötni Izrael szentjének hatalmát. Sok a feltételezés és a kérdőjel Isten munkájával kapcsolatban. „Oldd le a te saruidat a lábaidról, mert a hely, amelyen állasz, szent föld! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 259. o.

Jézus felhasználta a gondtalanul trillázó madárcák, a völgyben tündöklő virágok, a tó közepén pihenő lilium, a büszke fák, a megművelt földek, a hullámzó búzatáblák, a terméketlen föld, a gyümölcsstelen fa, az örök halmok, a morajló patakok, az égboltozatot az arany színárnyalataiba öltöztető naplementék képét, hogy a hallgatói szívébe vesse örök igazságát...

A természet szépségei meg nem szűnő nyelven hirdetik Isten szeretetét. A nyitott szívet megérinti dicsősége. A halló fül meghallja és megérti Istennek a természet által közvetített üzeneteit. Tanulság van a Nap sugaraiban és a különböző természeti jelenségekben, amelyeket Isten tár fel előttünk. A zöld mezők, a magas fák, a rügyek és virágok, a tovatűnő fellegek, a földre hulló esőcseppek, a források suttogása, a napfény, a Hold és az égbolt csillagai, mind arra ihletnek, hogy legyünk figyelmesek, elmélkedjünk róluk, és általuk megismerjük a Teremtőt. – *That I May Know Him*, 144. o.

Január 15., hétfő – Isten Fia – ember Fia

Az emberiségnek csak az az egy reménye volt, hogy az összeférhetetlen tömeg és a megromlott egyének közé új kovászt vessenek, hogy új élet-erőt hozzon, és visszaállítsa Isten ismeretét a világban.

Krisztus ezért jött, hogy visszaállítsa ezt az ismeretet, félretegye a hamis tanokat, amelyek által az állítólagos Istent ismerők hamis színben mutatták be Őt. Eljött, hogy kinyilatkoztassa törvényének természetét, és jellemében kinyilvánítsa a szentség szépségét.

Jézus az örökkévalóság felgyülemlett szeretetével jött el erre a világra. Miután eltávolította az Isten törvényét akadályozó terheket,

megmutatta, hogy a törvény a szeretet törvénye, Isten jóságának a kifejezése. Bemutatta, hogy a törvény elvei iránti engedelmségben rejlik az ember boldogsága, és szilárdsága jelenti az emberi társadalom vázát és alapját. – *Nevelés*, 67–68. o.

A rabbik azt tanították, hogy Isten pártfogását ki kell érdemelni; és remélték, hogy saját cselekedeteikkel megszerezhetik az igazak jutalmát. Istentiszteletük mögött nyereszkedő, haszonleső lelkület húzódott. Ettől a lelkülettől még Krisztus tanítványai sem voltak teljesen mentesek, és a Megváltó minden alkalmat kihasználta arra, hogy ráébressze őket tévedésükre...

Amint Jézus az úton ment, egy fiatal főember szaladt hozzá, leborult előtte, és tisztelettel köszöntötte: „Jó Mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?”

„Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Krisztus –, eredj, add el vagyodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben; és jér és kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága vala.”

Az önimádó ember törvényszegő. Jézus ezt akarta az ifjúval megértetni, és azért próbálta meg a szívének önzését leleplezni. Rátapintott jellemének a gyenge pontjára. Az ifjú nem igényelt további felvilágosítást. Bálványt dédelgetett a lelkében. A világ volt az istene. Állítása szerint megtartotta a parancsolatokat, de nem ismerte azt az elvet, amely az egész törvény lényege. Nem szerette Istent igazán, sem embertársait. Ezzel a fogyatkozásával egyszersmind hiányzott belőle mindaz, ami Isten országára alkalmassá tehetné volna. Az ének és a világ kincseinek szeretete nincs összhangban a menny elveivel. – *Krisztus példázatai*, 296–297. o.

A pénz szeretete szinte bénító befolyást tesz az emberre. A gazdagság elvakítja az elmét, és sokan a gazdagok közül úgy viselkednek, mintha elveszítették volna a józan ítélőképességüket. Az ember minél többel rendelkezik ezen a világon, annál többre vágyik. A nélkülözéstől való félelme arányosan növekszik a vagyonával. Hajlamosak a jövőre tartalékolni. Fősvények és kapzsik, és attól félnek, hogy Isten nem viseli

többé gondjukat. Ők valóban szegények Istenben. Amint gyarapodott a jólétük, mind inkább a vagyonukban bíztak, és elveszítették a Mindenhatóba vetett hitüket. – *Keresztény sáfárság*, 118. o.

Január 16., kedd – Krisztus a Megváltó

Sátán csalása annyira hatalmas, hogy sok embert rávett: Krisztus engesztelő áldozatát hiábavalónak tekintse. Az Üdvözítőnek azért kellett meghalnia, mivel a törvénszegő bűnösnek nem volt más reménysege. Megpróbálhatta volna betartani Isten törvényét, de az elkövetett bűn terhe továbbra is megmaradt volna, és a törvénynek halálra kellett volna őt ítélnie. Krisztus eljött, hogy kifizesse azt a tartozást, amelyet a bűnös egyedül semmiképp nem fizethetett ki...

Helyettesünk, Jézus magára vállalta a bűnös büntetését. Istenségét emberi természetbe öltöztette, és így, az ember Fiaként Megváltónk és Üdvözítőnk lehetett. – *Hit és cselekedetek*, 24. o.

Ahogy Jézushoz közeledünk, és szeretetének nagyságán épülünk, a kételyeink és a lelkünk homálya eltűnik jelenlétének a világosságában.

Pál apostol azt írja, hogy Isten „megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába” (Kol 1:13). Mindenki bizonyíthatja, aki a halálból átment az életre, hogy „az Isten igaz” (Jn 3:33). Igazolhatja: „Segítségem volt szükségem, és meg is találtam azt Jézusban. Minden szükségletemet kielégítette, és lelkem éhségét lecsillapította. A Biblia számomra ma már Jézus Krisztus kinyilatkoztatása. Kérdezed, hogy miért hiszek Jézusban? Mert Ő az én isteni Megváltóm. Kérdezed, miért hiszek a Bibliában? Mert Istennek lelkemhez intézett szava.” Szívünkben hordhatjuk annak bizonyosságát, hogy a Biblia igaz, és Jézus az élő Isten Fia. Tudjuk, hogy nem mesterkéltem mesékben hiszünk. – *Jézushoz vezető út*, 139–140. o.

Amikor Jób a forgószelelől hallotta az Úr hangját, így kiáltott: „Hibázatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6). Ésaia látta az Úr dicsőségét, és hallotta a kérubokat kiáltani: „Szent, szent, szent a seregek Ura!”, így kiáltott: „Jaj nékem, elvesztem!” (Ésa 6:3, 5).

Miután Pált a Lélek elragadta a harmadik égig, és hallott olyan dolgokat, amelyeket ember nem mondhat el, „minden szentek között a legkisebbnek” nevezte magát (2Kor 12:2–4; Ef 3:8). János, a szeretett tanítvány Jézus keblén pihent, és amikor látta dicsőségét, halottként esett az angyal lábához (Jel 1:17).

Akik a Kálvária keresztyének árnyékában járnak, azok nem önmagukat dicsőítik, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök. Tudják, a bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának a szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik legközelebb vannak Jézushoz, azok látják legtisztábban, milyen esendő és bűnös az ember, és reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik. – *A nagy küzdelem*, 387. o.

Január 17., szerda – Féltékeny Isten

Azt kell tanulmányoznunk és megértenünk, amit Isten önmagáról Igéjében kinyilatkoztattott. De azon túl nem szabad keresgelnünk. A legnagyobb elme addig terhelheti magát, amíg belefárad az Isten természetével kapcsolatos találgatásokba, de igyekezete nem jár eredménnyel. Ezt a problémát nem feladatunk megoldani. Egyetlen emberi értelem sem képes Őt felfogni. Senki se bocsátkozzon természetével kapcsolatos spekulációkba. A hallgatás itt ékesszólás. A mindentudó Úr vitán felül áll.

A legértelmesebb emberek sem értik meg Jahve titkait, ahogy ezeket a természetben kinyilatkoztatta. Az ihletett Ige sok olyan kérdést vet fel, amit a legnagyobb tudós sem tud megválaszolni. Ezek a kérdések nem azért hangzottak el, hogy megválaszoljuk őket, hanem felhívják a figyelmünket Isten mélységes titkaira, és megtanítanak arra, hogy bölcsességünknek határa van; és a mindennapi életünk körül sok, a halandó lények felfogóképességét meghaladó dolog van.

A kétkedő emberek azért nem hisznek Istenben, mert nem tudják felfogni azt a végtelen hatalmat, amely által kinyilatkoztatja magát. A Mindenhatót azonban épp úgy kell elfogadni abból, amit nem nyilatkoztatott ki önmagáról, mint abból, ami a korlátolt megértésünk szá-

mára is megnyílt. Mind az isteni kinyilatkoztatásban, mind a természetben Isten adott olyan titkokat, amelyek hitünket igénylik. Ennek így kell lennie. Örökké kutathatunk, örökké érdeklődhetünk, mindig tanulhatunk, a végtelenség mégis megmarad. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 420, 422. o.

Gyakran titokzatosnak tűnik Isten eljárása a népével. Útjai nem a mi útjaink, és gondolatai nem a mi gondolataink. Sokszor annyira ellenkezik az eljárása a terveinkkel és a várákozásunkkal, hogy csodálkozunk, és zavarba ejt. Magunk sem értjük saját visszás természetünket, és amikor gyakran kedvteléseinknek hódolunk, a hajlamainkat követjük, azzal áztatjuk magunkat, hogy Isten akaratát teljesítjük. Ezért kutassuk az Írásokat, imádkozzunk sokat, hogy ígérete szerint az Úr bölcsességet adjon nekünk! – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 444. o.

Isten keze munkája a természetben nem maga Isten a természetben. A természet dolgai jellemének és hatalmának kifejeződései; de nem szabad a természetet istenként tisztelnünk. A művészi képességgel megáldott emberek gyönyörű dolgokat alkotnak. Gyönyörködtetik a szemet, és feltárnak valamicskét a tervező gondolatvilágából. De az alkotás nem maga az alkotó. Nem a mű, hanem a készítője méltó a dicsőítésre. Mivel a természet Isten gondolatának a kifejeződése, nem a természet, hanem a természet Istenét kell dicsőítenünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 401–402. o.

Január 18., csütörtök – Az igazi tulajdonos

A Szentlélek Ésaías próféta által kijelenti: „Kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítetek Őróla? [...] Hát nem tudjátok és nem hallotátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentumait? Ki ül a Föld kereksege fölött, amelynek lakói, mint sáskák előtte, ki az eget kiterjeszti, mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort lakásra. [...] Kihez hasonlítottok hát engem,

hogy hasonló volnék? – szól a Szent. – Emeljétek föl a magasba szemiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen. Miért mondod Jákob, és szólsz ekként Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a Föld határait? Nem fárad, és nem lankad el. [...] Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” (Ésa 40:18–29) – *Jézus élete*, 237. o.

Az angyaloknak az emberek útjai furcsán következetleneknek tűnnek. Látják, milyen méretű romlás következett be a hitetlenek és a gyönyör kedvelőinek a táborában. Látják, Sátán mennyire fáradhatatlanul dolgozik azért, hogy tönkregtegye az emberben Isten képét. Felteszik magukban a kérdést: a Teremtőtől függő ember, aki még lélegezni sem képes Alkotója nélkül, miért viselkedik ennyire következetlenül és értelmetlenül; miért csatlakoznak azok táborához, akik megfeszítették Krisztust, és akik viszályal, irigységgel és féltékenységgel töltötték meg a világot?...

Jézus a mi igazságunk Ura. Lépjünk be ma, most az Ő táborába! Senki se szégyellje elismerni Őt Megváltójának, vezetőjének, tanácsosának! – *The Upward Look*, 321. o.

A gazdagok a birtokukra tekintenek, és így szólnak: „Okosságom szerezte a gazdagságot.” De ki adott nekik erőt a gazdagodáshoz? Isten ruházta rájuk a képességeiket. Mégis ahelyett, hogy Őt dicsőítsék, magukat dicsérik. Az Úr megvizsgálja a gazdagságukat. Áldások helyett átokban lesz részük. Nem szabad jobban eltűnni a gazdagokban a gonosz vagy elnyomó tettet, a helyes útról való letérést, mint a nincstelenekben. A gazdagok valaha birtokolt összes kincse sem elég értékes, hogy akár a legkisebb bünt is eltakarja Isten előtt. Az Úr nem fogad el pénzt a bűn váltságául. Csakis a bűnbánatot, az igaz alázatot, a megtört szívet és a reszketeg lelkületet fogadja el. Senki sem lehet igazán alázatos Isten előtt, csak ha pontosan ezzel a példával jár mások előtt.

Isten nem fogad el a bűnbánatnál, bűnvallomásnál és a bűn elhagyásánál kevesebbet. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 541–542. o.

Január 19., péntek – További tanulmányozásra

„Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjete a véneknek: mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad.” (1Pt 5:5)

Hányan kapaszkodnak büszkén, elszántan abba, amit ők saját méltóságuknak neveznek, holott az nem más, mint hiúság! Maguknak tulajdonítanak dicsőséget ahelyett, hogy alázatos szívvel Krisztust magasztalnák. Többet beszélnek magukról, mint Jézus kegyelmének gazdagságáról...

Az igazi szentség és az alázat elválaszthatatlan egymástól. Minél jobban közeledik az ember Istenhez, annál inkább megalázkodik a lelke, és engedelmessége annál teljesebb. Jób így kiáltott fel, amikor a vihar közepéből meghallotta Isten hangját: „Hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6). Amikor meglátta az Úr dicsőségét, és meghallotta a kérubok kiáltását: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura!”, Ésaías ezt mondta: „Jaj nékem, elvesztem!” (Ésa 6:3, 5). Amikor a szent, mennyei küldött meglátogatta Dánielt, így szólt: „Orcám eltorzula, és oda lőn minden erőm.” (Dán 10:8) Miután Pál elragadtatott a harmadik égig, és olyan dolgokat hallott, amiket ember nem mondhat el, „minden szentek között a legkisebbnek” nevezte magát (2Kor 12:2–4; Ef 3:8). János, a szeretett tanítvány, aki Jézus keblén pihent, és látta dicsőségét, halottként esett az angyal lábához (Jel 1:17). Minél figyelmesebben nézünk Megváltónkra anélkül, hogy levennénk a tekintetünket róla, annál kevesebb dicséretre méltó dolgot látunk saját magunkban.

Aki csak a töredékét is megtapasztalja Krisztus páratlan szeretetének, minden más dolgot hiábavalóságnak tekint. A kérubok és szeráfok eltakarják az arcukat szárnyaikkal, ha Krisztusra tekintenek. Szépességük és tökéletességük elhalványul az Úr dicsőségének jelenlétében.

Mennyire helytelen tehát az ember önfelmagasztalása! Inkább alázattal ékesítse fel magát, szüntessen meg minden elsőbbségért folytatott harcot, és tanulja meg, mit jelent az igazi szelídség és alázat! Aki Isten végtelen dicsőségét és szeretetét csodálja, az önmagát megalázza; és jellemére tekintve elváltozik isteni képére, hasonlatosságára. – *That I May Know Him*, 175. o.